

Historitë e Dujar çamarrokut

4

KËMBA E THYER

KËMBA E THYER

Bujarit i pëlqente shumë të luante top me shokët
në oborrin e shkollës.

Një ditë po luanin dhe topi, papritur, kaloi matanë murit të oborrit dhe doli jashtë. Bujari dhe shokët e tij shkuan për të marrë topin, por dera ishte e mbyllur.

-Unë mund ta marr topin nëse më ndihmoni të
hipi në mur, - u tha Bujari shokëve të tij.

-Po nëse rrëzohesh?

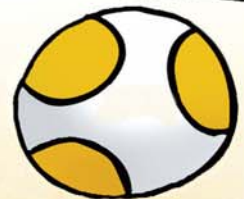
-Nuk rrëzohem, mos kini merak. Unë i besoj
vetes sime.

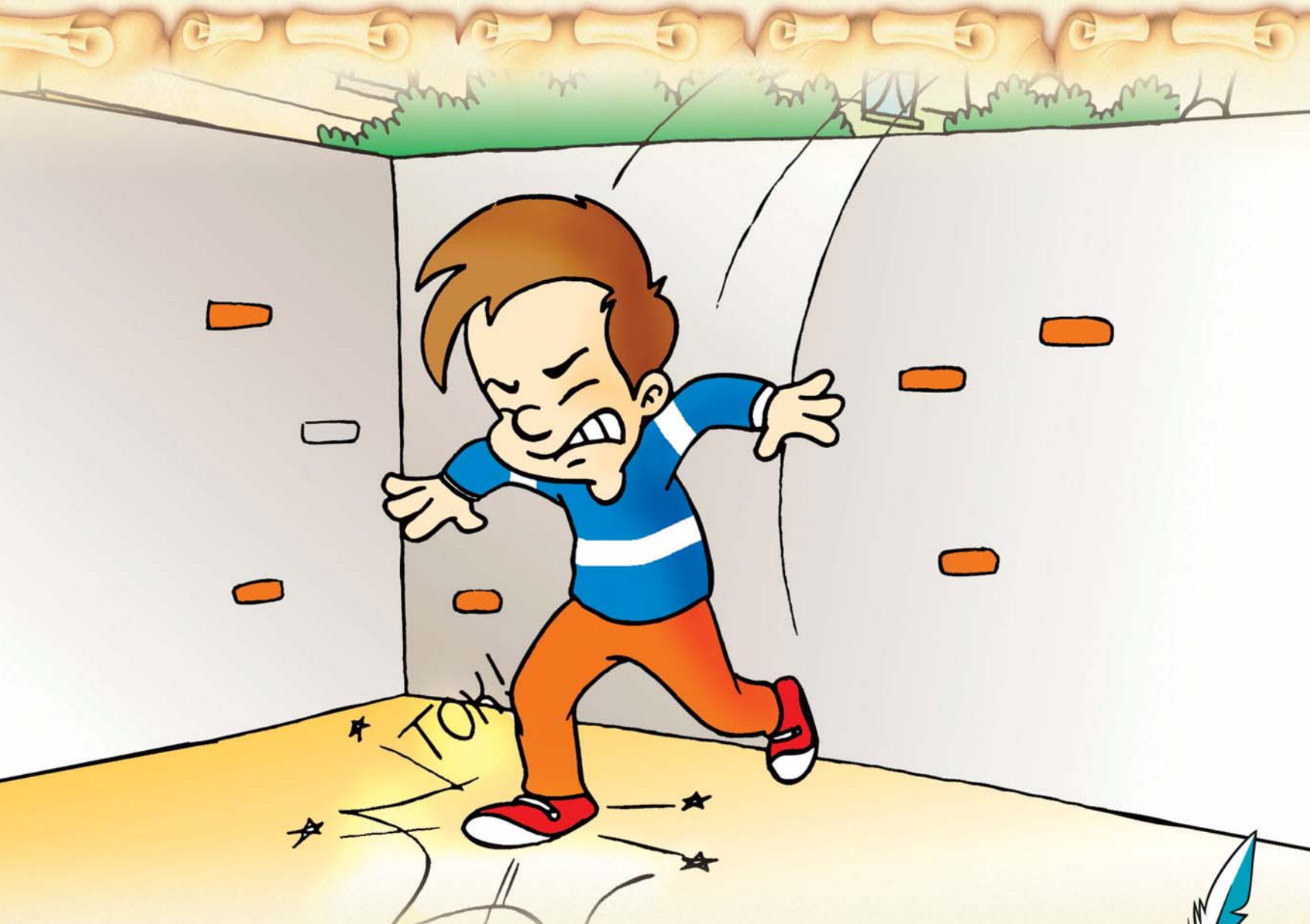
Shokët e pranuan propozimin e Bujarit. Ai
arriti të hipte në mur me ndihmën e shokëve.
Tashmë i kishte ardhur radha hedhjes nga muri.
Po hezitonte të hidhej. Por, sido që të ndodhte,
donte ta merrte topin para se të binte zilja e
mësimimit.

Shokët e tij duartrokisnin dhe thërrisnin me të madhe:
-Hidhu, hidhu!..

Bujari nuk u rezistoi dot
këtyre brohoritjeve dhe u hodh
poshtë.

-Aah... oooohh... Këmba, këmba ime!- filloi të bërtiste.

Shokët e dëgjuan Bujarin dhe menjëherë shkuan për të lajmëruar mësuesin.

Të gjithë mësuesit shkuan te Bujari. Mësuesi kujdestar kishte frikë se këmba e Bujarit mund të ishte thyer. Kështu, ia lidhi këmbën me një dërrasë. Pastaj, pa humbur kohë, e çoi në spitalin më të afërt.

Bujari përpëlitej nga dhimbjet që e kishin zënë.

-Më dhemb shumë këmba, - përsëriste në të qarë e herë pas here.

Doktori bëri grafinë e këmbës së Bujarit dhe i tha mësuesit:

-Ka thyer këmbën. Sikur të mos i kishit dhënë ndihmën e shpejtë, mund të ngelte i çalë.

Mësuesi menjëherë njoftoi familjen e Bujarit. Pas pak, në spital erdhi nëna dhe babai.

Në ato momente, doktori sapo e kishte përfunduar procesin e futjes së këmbës së Bujarit në allçi. Ai i qetësoi prindërit, duke u thënë:

-Mos u frikësoni! Nëse qëndron shtrirë tre javë në shtëpi, do të shërohet shpejt.

- Do të bëjmë çdo gjë që kemi mundësi, doktor!
- i thanë prindërit e Bujarit.

Bujari doli nga spitali me ndihmën e nënës dhe të babait.
Nëna i kishte përgatitur të birit një krevat te dritarja që,
kur të mërzitej, të shikonte nga jashtë. Të kalosh tri javë
në shtëpi pa lëvizur, është shumë e mërzitshme. Koha nuk
kalon aspak.

Një javë e plotë kaloi kështu. Shokët erdhën për ta vizituar. I kishin sjellë lule dhe libra. Në këmbën që kishte në allçi, shkruan emrat dhe datën kur kishin ardhur.

-Shëndeti ka vlerë të madhe. Ta ruani! Të ecësh, është kaq bukur!.. Unë jam mërzitur shumë duke qëndruar me ditë të tëra i shtrirë në shtrat.

Ishte bërë shumë vonë. Kur shokët po bëheshin gati të çoheshin, Bujari u tha:

-Ju lutem, qëndroni edhe pak!

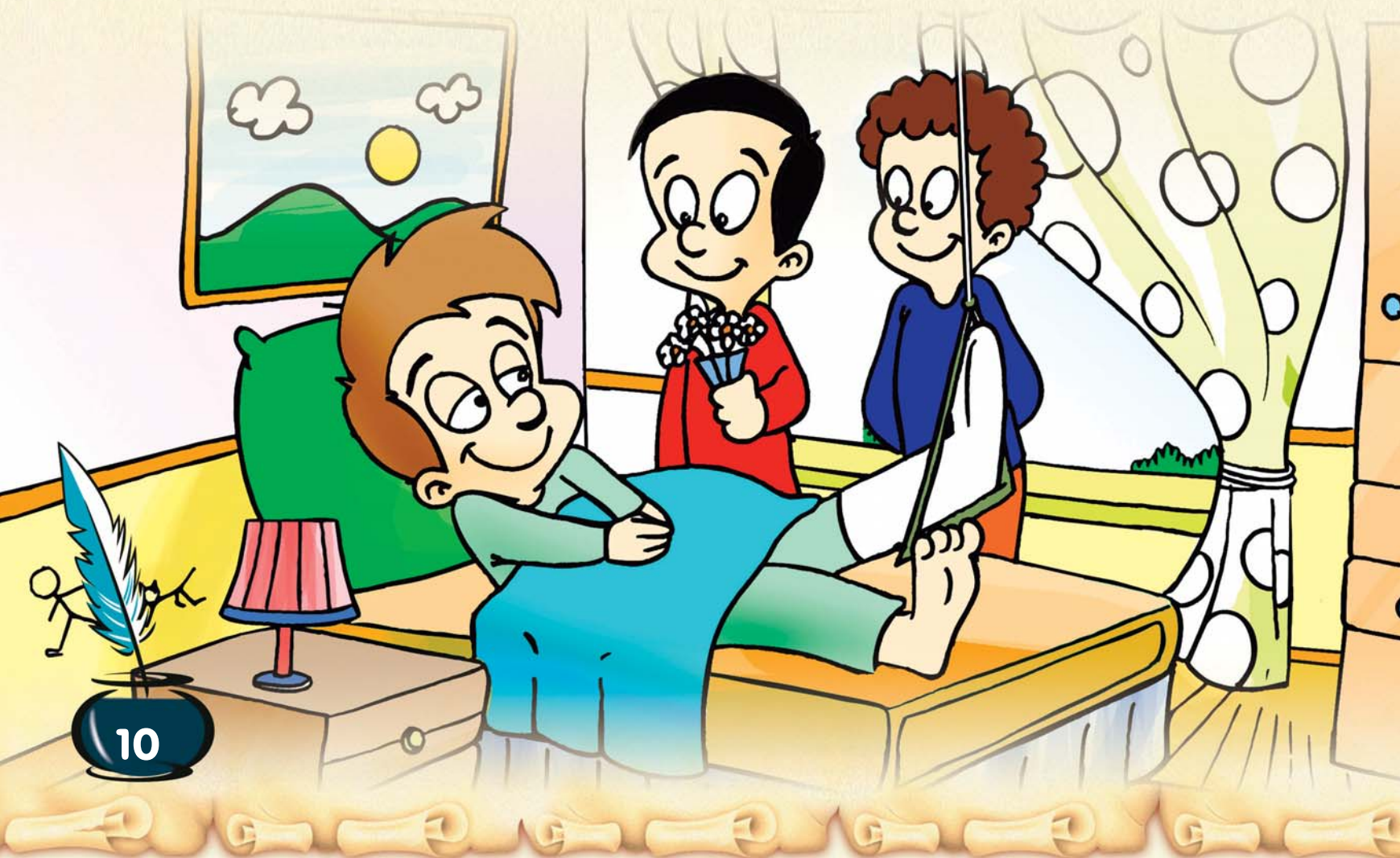
-Duhet të kthehemi në shtëpi. Kaq na kanë dhënë leje nënat. Kur të kemi mundësi, do të vijmë përsëri.

Kështu u nisën drejt shtëpive të tyre.

Bujarin, vizita e shokëve e gëzoi shumë dhe ia hoqi mërzinë.
Sapo pati filluar të mendonte: “Ah sikur të dal jashtë, të vrapoj dhe të luaj. Sa mirë do të ishte!”, nëna i erdhi me tasin e supës në dorë dhe i tha:

-Të kam bërë një supë të ngrohtë. Jepi, haje!

Kur Bujari po hante supën e pyeti:

-Mami, a mund të më ndihmosh të dal jashtë, kur të mbaroj supën?

-Jo bir. Ti duhet të shtrihesh pa shkelur mbi këmbë, ashtu siç tha doktori.

-Mami, ka edhe dy javë kohë. Jam mërzitur shumë! Të lutem, më nxirr jashtë!

-Shiko bir! Ti do të ngrihesh pas dy javësh. Ka prej atyre njerëzve që kanë ngelur në shtrat dhe jetojnë me vite të tëra pa luajtur nga vendi. Duhet ta mendosh këtë dhe ta falënderosh Allahun.

-Nuk e mendova fare këtë. Ke të drejtë mami. Unë duhet ta falënderoj Allahun për gjendjen time. Tani i kuptoj më mirë njerëzit që nuk mund të ecin. Sikur të mos kisha hipur në atë mur, nuk do të isha në këtë gjendje.

Nëna ia ledhatoi kokën Bujarit dhe i tha:

-Shëndeti është shumë i rëndësishëm. Mendoj se tani e ke kuptuar më mirë këtë.

I tha të shikonte jashtë nga dritarja. I tregoi macet që kërkonin për të ngrënë, fëmijët që luanin në rrugë dhe pemët që lëkundeshin andej-këndej. Pastaj e pyeti:

-Sikur këto mace të vogla të kishin këmbën e thyer, nuk mund të kërkonin ushqim në këtë mënyrë dhe mund të ngordhnin nga uria. Fëmijët mund të luajnë, ngaqë i kanë krahët dhe këmbët të shëndetshme. Po sikur pemët të mos kishin degë dhe gjethe, a mund të na mbronin në verë nga vapa? A mund të na jepnin prej frutave të tyre të ëmbla?

-Jo, nuk mund të na jepnin,- tha Bujari dhe shtoi:

-Shëndeti është i rëndësishëm për të gjitha krijesat. Të gjitha krijesat janë të bukura kur janë të shëndetshme.

Tashmë, Bujari e kishte kuptuar vlerën e shëndetit.

Koha rrodhi si ujë dhe kaloi. Dita kur do të shkonin te doktori për të hequr allçinë, e gëzonte pa masë Bujarin. Doktori i bëri edhe një grafi tjetër këmbës së thyer për ta parë nëse ishte shëruar apo jo. Pa se këmba ishte shëruar dhe ishte kthyer në gjendjen e mëparshme. Kështu që mori një mjet prerës dhe e nxori allçinë nga këmba dhe i tha Bujarit:

-Tani përpigu të ecësh dalëngadalë.

Bujari më në fund filloi të ecte, edhe pse kishte pak vështirësi.

-A mund të më thyhet këmba përsëri, nëse e shkel mbi tokë, xhaxhi doktori?

-Jo, nuk thyhet. Këmba është shëruar dhe mund të ecësh pa frikë.

Bujari u gëzua shumë nga fjalët e doktorit dhe filloi të ecte i sigurtë. Xhaxhi doktori shtoi:

-Kurrë nuk duhet të hidhesh më nga vende të larta dhe duhet të kesh kujdes ndaj shëndetit tënd. Ti duhet ta mbrosh veten ndaj çdo gjëje që mund të të dëmtojë.

-Shëndeti është shumë i rëndësishëm. Këtë e mësova pas tri javësh që qëndrova në shtëpi pa ecur.

-Ti je një fëmijë shumë i zgjuar! Je i mirëseardhur! Kur të

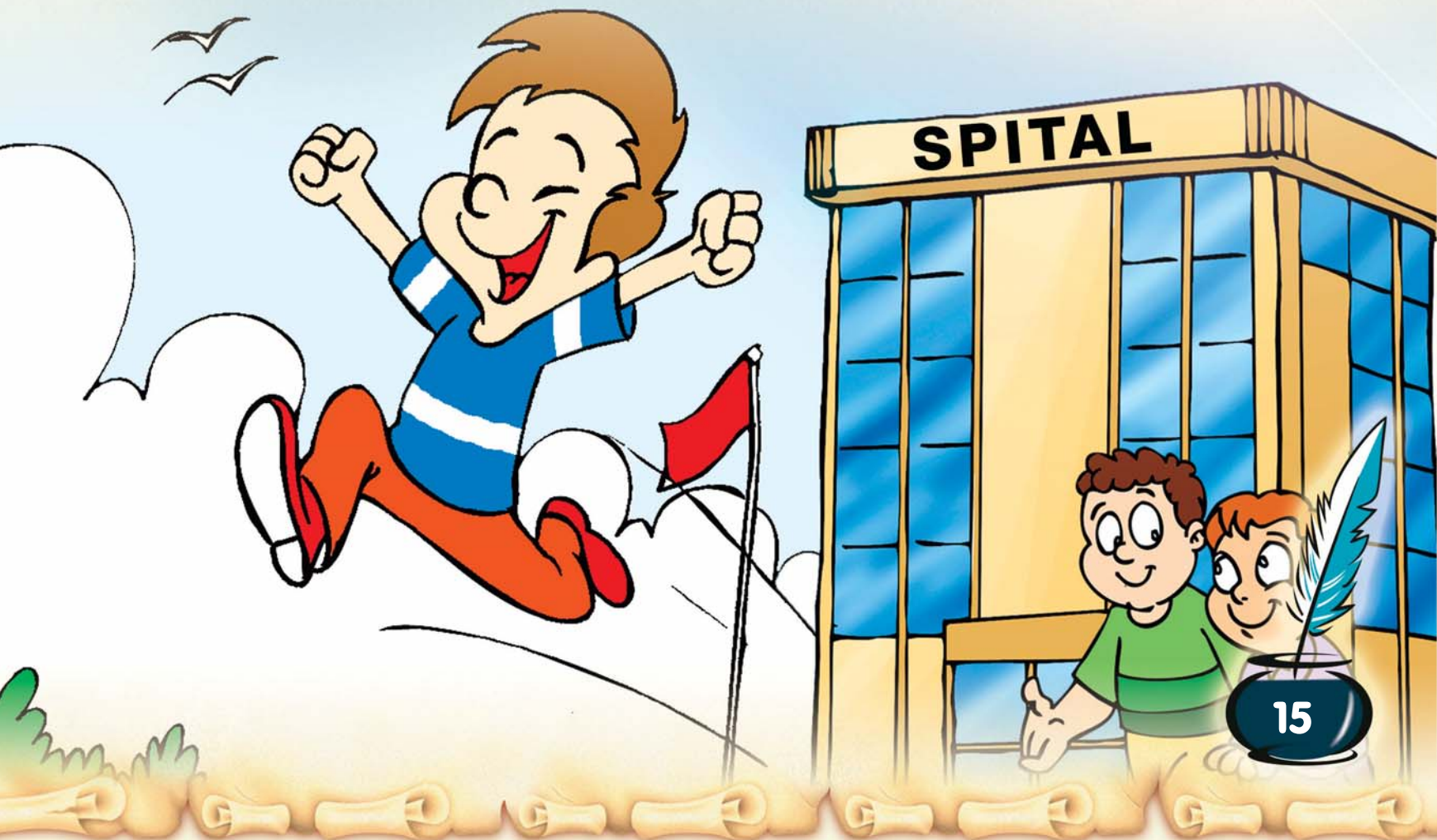

shikosh të sëmurët këtu, mendoj se do të bësh më shumë kujdes për shëndetin tënd.

- Sigurisht, përse jo, xhaxhi doktor. Patjetër do t'ju vizitoj.

Bujari u largua nga spitali i gëzuar. Duke ecur në rrugë, i erdhi për të bërtitur: “Urraaaa! Tani mund të ec dhe të vrapoj.”

Kjo ngjarje që përjetoi Bujari ishte një mësim i mirë për të.
Sa bukur është të ecësh, të luash dhe të vraposh!..

